

“ ΤΟ ΝΑΥΠΛΙΟΝ,,

ΝΤΙΑΝΑΣ ΑΝΤΩΝΑΚΑΤΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΝΑΥΠΛΙΟΥ “Ο ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ,, 20 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1969 - 10 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1970 9-1 ΚΑΙ 5-9 ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ

- 1 Στο Πάρκο Είχε ένα Κάστρο για τούς ήρωες, ένα Πάρκο για τ' αγαλμά τους.. Είχε ιστορία, έχει ζωή ή πολιτεία...
- 2 Στο Πάρκο 'Αγάπης κύκλο γράφει τὸ περιστέρι πάνω ἀπ' τὸ χάλκινο πολεμιστή. Ἦσυχοι οἱ γέροι στὰ παγκάκια. Ὅμως οἱ νέοι ποὺ περνοῦν ἔχουνε ἄλλα στό μυαλό τους.
- 3 Στὴν Καραθώνα Πιὸ τρυφερὸ ἀπὸ παιδιοῦ χαμόγελο τὸ φῶς τ' Ἀπρίλη...
- 4 «Τὰ Πέντε Ἀδέλφια» Γυμνοὶ οἱ λόφοι ἀνοχύρωτοι καὶ τὰ κορμιά στὸν ἥλιο, δίχως μνήμη κανονιδῶν...
- 5 Τὸ Μπουρτζι ..Μιά φορά κι ἓναν καιρὸ..
- 6 Τ' Ἀνάπλι Ἀπὸ τὰ ψηλῶματα, στίς ρίζες τῶν κάστρων, στὸν ἴσκιο τοῦ ἀπογεύματος, δίπλα στὸ «ἄλλοτε», μέσα στὸ «τώρα»..
- 7 Ἡ Παναγίτσα Στὸ ἡμερο φῶς, ἐκεῖνος ὁ βράχος, μιὰ δέηση..
- 8 Φυλακὲς Ἀκροναυπλίας Ὅχι δὲν στάλαζε μόνον ἀπ' τὸ φθινόπωρο ἢ πίκρα..
- 9 Παράθυρο Ποιὸς μαῦρος λόγος θὰ μπορούσε...
- 10 Δίχως σίδερα ..Νὰ ἱστορήσει τὸν ἴσκιο τους ποὺ λογχίζει τὴ σκέψη, ποιὸς λόγος...
- 11 Φυλακὲς Τὰ ἀγκάθια, τὰ σκουριασμένα σύρματα !
- 12 Τὸ Παλαμῆδι Ὅσοι ἀγαποῦν τὸ φῶς τῶν ἄστρων ἀπὸ τούτη τὴ γῆ, στὸ ἠλιοβασίλεμμα μπορεῖ νὰ ὄνειρευθοῦν ἀκόμη...
- 13 Δρομάκι Στ' ἀνοιγμα τῶν χεριῶν τὰ παραθύρια, χαρὲς καυμοὶ ἀντίκρου, στὴν ξάπορτα τὰ μυστικά καὶ ἡ ὥρα ἀπ' τὸ Ρολοὶ νὰ κτυπάει πρὸς τὰ πίσω...
- 14 Δρομάκι Τὰ σπῖτια του, ὄχι δὲν μοιάζουν μὲ τίς πολυκατοικίες..
- 15 Στὸ λιμάνι Τόσοι τόνοι, τόσοι ἤχοι..
- 16 Ναύπλιον Στὸν ἴσκιο ἑνὸς ἀποχαιρετισμοῦ τὸ λιμάνι μὲ μιὰν ἀνεπαίσθητη θλίψη τυλιγμένο, σὰν νὰ ἐτοιμάζεται νὰ σαλπάρει.
- 17 Ναύπλιον Κι' ὄλο στέκει συλλογισμένο κι' ἐτοιμοτάξιδο, ὡς νὰ περιμένει ἓναν καπετάνιο ἄξιο γιὰ τὸ θεϊκὸ σκαρί του...
- 18 Στὸ Βάλτο Στὰ ρηχονέρια τῶν Ἐρωδιῶν, τῶν Γλάρων, ἡ μέρα λίγο λίγο χάνει τὸ πρόσωπό της.
- 19 Στὸ Βάλτο Στὸ κὸλπου τὰ βαλτωμένα ριζιμιά, στ' ἄγωνα ἀρμιρῖκια, ἡ νύχτα ὑφαίνει τὸ φόβο της.
- 20 Ταβέρνα στὸ Βιβάρι ..Τὸ σκηνικὸ εἶναι ἔτοιμο γιὰ ἓναν πρόλογο, γιὰ ἓνα φινάλε.
- 21 Στὸ Καφενεῖο τῆς παραλίας Διάλογος, μονόλογος, μακάρια σιωπὴ ἔμπρὸς στὴν ἀκίνδυνη θάλασσα..
- 22 Στὴν Ἀκροναυπλία Στὴν Ἀνοιξη παραδομένα Φυλακὲς καὶ Κάστρα..
- 23 Ἀπὸ τὴν Κίο Φθινοπωρινὸ μῦθημα.
- 24 Στὴ σκιά τοῦ Φοῖκου Πιὸ δυνατὸς ἀπὸ μιὰ ντάπια ἐνετική, βάρδος καλοκάγαθος παραφυλάει τίς ἀναπλιώτικες γρίλλιες..
- 25 Ταβέρνα Σὰν σὲ σκηνή, καθένας πέρνει ἓναν μικρὸ ρόλο εὐθυμίας τὸ βραδάκι, ὅταν τελειώσει ἡ ὁμοιόμορφη μέρα.
- 26 Παλαμῆδι Τόση ἐπιβλητικὴ τελειότητα πάνω ἀπ' τὴ λαϊκὴ ἀμεριμνησία τῆς Πρόνοιας..
- 27 Πάνω ἀπ' τὰ Σφαγεῖα Τὸ πρόσχαρο πρόσωπο τῆς πολιτείας μᾶς καλεῖ...
- 28 Σταθμός Τὰ τραῖνα δὲν φέρνουν πιά καμμιὰ ἐκπληξη. Τὰ νίκησαν οἱ «Ἴπποι». Καὶ γεράσανε...
- 29 Παραλία Κάρτ Ποστὰλ τῶν ξενοδοχείων.
- 30 Παραλία Τὸ βορεινὸ φῶς ὅμως κάτω ἀπ' τὰ Κάστρα περιγράφει τὴν πόλη μ' ἀστηρὴ ἀκρίβεια.
- 31 Ἀπὸ τὴν Γλυκεῖα Ἦταν ἓνα πέτρινο σπῖτι παλιό, τὸ «Καπιλοποιεῖο», λίγους μῆνες πρὶν ἀκόμη.. καὶ τὸ καταβρόχθισε ἡ ἄσφαλτος..

- 32 **Ἀπὸ τὴν Γλυκεῖα** Ἐδῶ ὁ Δράμαλης.. Ὅμως τὸ ἀσημένια ἀπόγεμα δὲν θέλει νὰ θυμᾶται..
- 33 **Ὁ Κόλπος** Ἐχει κάποιες ὄρες ἀδειανές, ἀκίνητες, χωρὶς ἐμπόρια καὶ τουρίστες. Δίχως κότερα, φορτηγά καὶ γερανοὺς. Τότε σὰν νὰ γερμίζει ἴσκιους ἱστιοφόρων, μεγάλων πεπρωμένων, τούτη ἡ θάλασσα ποὺ ἔζησε πιὸ ἀπ' τὴν στεριά της.
- 34 **Στὴν Πλατεία Συντάγματος** Πιασμένα ἕνα γύρο σπουδαῖα θυμητικά, τοῦτα τὰ σπῖτια. θεωροῦνε τὸ σύγχροτο διαφεντευτὴ τους ἐπιτημητικά. Ποῖο ἔχει σειρά τώρα;
- 35 **Στὴν Πλατεία** Τῆς Παπαλεξοπούλου, τοῦ Νικηταρά. Καὶ τὸ Τζαμί ποῦ γινε Σινεμά..
- 36 **Ἀπὸ τὴν Πλατεία** Τοῦ Κολοκοτρώνη, γενέθλια ἐστία τοῦ Χαρίλαου Τρικούπη, οἱ Ἀποθήκες τοῦ Ἐνετικοῦ Στόλου—τὸ Μουσεῖο— ἡ μόνη σιγουριά..
- 37 **Τοῦ ψαρομαχαλᾶ** Θέλεις καφέ; Γλυκό; Καὶ τὴν καρδιά μας; Ἀπ' τὰ ἀνοιχτά φτωχοπαράθυρά μας, στὰ χέρια σου τὰ μυστικά μας. Ἀνθρώπινα..
- 38 **Πόρτα Γριμάνη** Ἀφύλαχτη. Σφραγισμένη μὲ τὸ δέος τοῦ μόχθου τῶν χεριῶν ποὺ τὴν πελέκησαν. Στὸ σκοτεινὸ της ἀνοιγμα ἡ ματαιότητα τῆς ἄμυνας προφητεύει..
- 39 **Στὸν Ἅγιο Σπυρίδωνα** Ἐκεῖνος ὁ ἴσκιος τοῦ φονικοῦ ποὺ δὲν σβῆνει μὲ κανένα φῶς..
- 40 **Ἡ Παναγία καὶ ἡ Ἑλιά** Σὲ τόσο ἅγιο φῶς μόνον ἕνα παιδί ταιριάζει.
- 41 **Τὸ Λιμάνι** Ὅταν ἔρθουν τὰ καράβια γιὰ τὰ πορτοκάλια, χάνει τὴ γερασμένη ὄψη του.
- 42 **Πρόνοια** Σὲ τοῦτο τὸ δρόμο οἱ ἄνθρωποι θέλουν νὰ ποῦν καλημέρα.
- 43 **Ἡ Ἅγία Σοφία** Μιὰ Κυριακὴ πρωί.
- 44 **Ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία** Τὸ ἴδιο πρωί.
- 45 **Πύλη Ἐνετικὴ** Ἡ τοῦ «Νοσοκομείου» ὅπως λεγότανε... τόσο ποὺ ταίριαζε στὸν οὐρανὸ ἐκεῖνο τὸ ἀπόγεμα.
- 46 **Ὁ Φοῖνικας τοῦ Καποδίστρια** Ὅπως τὸν θέλουν. Κι' ἂν δὲν εἶναι, μποροῦσε νάταν.
- 47 **Τὸ πρῶτο Γυμνάσιο** Πόσες «Πρωτιές» μέσα στοὺς τίτλους τ' Ἀναπλιού..
- 48 **Παλαμῆδι καὶ Ναύπλιο** Εὐλογημένη ἡ γύμνια τοῦ Κάστρου ποὺ τὸ ἀφήνει νὰ ντύνεται μ' ὅποια ἀκτίνα ἢ σύννεφο, μ' ὅποια διάθεση τὸ περιβάλλει ἡ ματιά..
- 49 **Ἀναπλιώτικο** Νᾶναι τούτη ἡ σοβαρότητα, ἡ ἀξιοπρέπεια, ἡ ἁρμονία τοῦ μέτρου;
- 50 **Ναύπλιο** Ὅταν κάποιες ὄρες ἀγγίζει ἡ δρασὴ μας τ' ἀντιφέγγισμα ἢ πραγματικότητα χάνει τὴν ἀλήθεια της.
- 51 **Ἀπὸ τὴν Ἀκροναυπλία** Καὶ τὸ Ρολοὶ μετράει τὸ χρόνο θεωρώντας πάνω ἀπ' τὴ θάλασσα ὡς τὶς Μυκῆνες.
- 52 **Ἐσωτερικὸ** Ἡ γειτονιά εἰσβάλλει στὸ δωμάτιο καὶ κείνο χάνει τὴν μοναξιά καὶ τὴν ὑπεροψία του τὴν ἀρχοντοπιασμένη.
- 53 **Τὸ σπῖτι τοῦ Νικηταρά** Ὡς τοῦτο τὸ φθινόπωρο ὑπῆρχε...
- 54 **Ἀπὸ τὴν Ἅγία Μονὴ** Ὡς τὴ Νέα Πίστη, ἀπ' τὴν Ἀρχαία Λατρεία καὶ πάντα ἡ αἰωνιότητα τῆς ὁμορφιάς λατρεύεται ἐδῶ..
- 55 **Τὸ Τελωνεῖο** Καὶ τ' ἄλλα σπῖτια τῆς Παραλίας τόσο οἰκεῖα κι' ἀγαπητά.
- 56 **Στὴν Ἀρβανιτιά** Εἶναι κάποια πρωινά..
- 57 **Ἡ Βιβλιοθήκη** ὁ «Παλαμῆδης» Στὴ συμμετρικὴ της ὄψη τὸ κάλεσμα πρὸς τὸ παρελθόν..
- 58 **Καμπαναριὸ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέα** Πρὶν ἀπὸ τὴ θύελλα..
- 59 **Μαυρόασπασα στέδια** Διάφορα θέματα

... Κι' όταν έρθει ή ώρα νά μεγαλώσουμε κι' είμαστε έτοιμοι νά σαλπάρουμε γιά τόν πλατό τόν κόσμο, ατή τή μικρή πόλη πέρνουμε μαζί μας μνήμη - φυλαχτό, φόντο τής καρδιάς στά μελλούμενα, λιμάνι στην οποία επιστροφή μας. Κι' ή μορφή τής ή αγαπητή πού όλο και πιό πολύτιμη βαθαίνει έντός μας, ρίζα ίερή, άνυποψίαστα πανίσχυρη, περνάει άπειραχτη μέσα από τό χρόνο τών άπειρων έρεθισμών, τών όραμάτων, τών παραστάσεων, κι' έρχεται άκέραιη νά παραδοθεί τελευταία στη φθορά, στην άνικανότητα νά αισθανθούμε, νά προσδεχθούμε, νά άπομνημονεύσουμε. Έρχεται τότε ή αγαπητή μορφή τής μικρής πολιτείας, όταν όλα, πράγματα και πρόσωπα έχουν γίνει ίσκιος, έρχεται πρώτο και τελευταίο σκηικό, νά μάς περιβάλει μέ τρυφερή ύποδοχή κι' έπιείκεια, άπ' τή μεγάλη περιπέτεια έπανερχόμενος.

Κι' όταν κάποιο χαρακτηριστικό άπ' τήν αγαπητή μορφή τής έχει άλλοιωθει, κάτι γκρεμίζεται άνεπανόρθωτα μέσα μας και τό κενό πού αφήνει είναι περισσότερο άπό άπουσία. Ό,τι άλλο έρθει και τό άντικαταστήσει, μένει ξένο γιά μάς και άντιπαθητικό άκόμη. Κι' άν όλη ή μορφή τής αλλάξει, κι' ό κόσμος σάν ν' άλλαξε, σάν ξένος νάγινε, χωρίς μιá γωνιά δική μας νά μάς περιμένει κάπου, δίχως έπιστροφής δικαίωμα στη μικρή πατρίδα.

Τό Ναύπλιον όστόσο δέν είναι μόνον γιά τούς δικούς του ό Νόστος. Ή μικρή πολιτεία τής δικής τους μόνο μνήμης.

Άν ήκει σάν θέση, σάν φύση και σάν Ιστορία σ' όλους μας. Ριζώνει σ' όλον τόν Νεοελληνικό συναισθηματισμό μας. Τό μοιράζεται ή κάθε άγάπη, ή νοσταλγία τής μικρής φυγής, ή κάθε αναδρομή στο παρελθόν, ό πιό άπλός μας περίπατος σπουδής και χαράς. Έτσι όπως είναι στην καρδιά του Έλληνικού Χώρου, ήπια στο κλίμα, στο μέτρο τών ελληνικών διαστάσεων, προσιτή στις άποστάσεις, συγκλίνει μαγνητικά τις άκτίνες, σάν ένα κέντρο τής καρδιάς, γιά τόν Νεοέλληνα. Τ' Άνάπλι, είναι τό Ναύπλιον όλων μας!

Και δέν είναι μόνον οι τίτλοι του οι Ιστορικοί, τά κάστρα και τά φρούρια πού τό προσφέρουν ρομαντικό, τά σπίτια του 19ου πού τό πλησιάζουν οικείο σάν νεώτερη ελληνική μορφή, ούτε οι άνέσεις του οι σύγχρονες πού τό προτείνουν έλκυστικό στον ταξιδιώτη... Είναι κι' εκείνος ό πολύβουος άπόηχος από τό μακρινό παρελθόν πού έρχεται και σπάει πάνω στο πέτρινο σκαρί τής πολιτείας, καθώς όλο και ταξιδεύει μέσα στο χρόνο.

Είναι άκόμη κι' ατή ή όμορφιά του τοπίου, πού άποδίδει τό Ναύπλιο έτσι σάν πολύτιμο όστρακο στην άκοή μας πού άφουγκράζεται τό μακρινό παραμύθι του τόπου μας...

Κι' έτσι άφουγκραστήκαμε τό Ναύπλιον...

Κι' άν δέν έχουμε τό δικαίωμα τής καταγωγής, άν δέν έχουμε τά μάτια τών δικών του νά τό νοιώσουμε, τό θεωρήσαμε όστόσο μέ κείνη τήν προσεχτική άγάπη, προς τό πολύτιμο...

Άποδίδοντας τό σεβαστικά, θέλησα νά κρατήσω όλο και πιό πιστά τό Ναύπλιον τών ημερών μας.. Κάθε μέρα πού περνάει δημιουργεί ένα κενό στην πόλη, γκρεμίζει, προσθέτει. Κάθε μέρα ένας «χαιρετισμός» προς τό καινούργιο, γιά τούς νεότερους ένα «άντίο» γιά τούς άλλους. Και γιά μάς πού έτσι αγαπήσαμε τό Ναύπλιο, κάθε γκρέμισμα ένας άποχαιρετισμός.

Καμιά άλλη έποχή δέν γύρισε μέ τόσο πάθος πίσω, προχωρώντας μέ τέτοια όρμη πού τά εμπρός, όπως ή δική μας.

Σε τούτη τήν άνάγκη μας τής φυγής προς τό παρελθόν και ή δική μου, νά κρατήσω τούτη τήν όμορφη πόλη σ' ένα συγκινημένο άποχαιρετισμό, καθώς μοιραία κι' άνεπίστρεφτα, αλλάζει πρόσωπο μέρα μέ τή μέρα.

Άν δέν τήν άπόδωσα όσο όραία είναι γιά τούς Άναπλιώτες, ως μοδ συγχωρεθεί, σάν ξένη πούμαι. Κι' ως κριθεί, τό ζωγραφισμένο από μένα όραμά της, όπως και είναι, εύλαβικό πέραςμα άγάπης...

Ντιάνα Άντωνάκου